

MARIA TURTSCHANINOFF PETER BERGTING

Isantikora

TAMMI

Mantikora

Alkuteos: Mantikoran
Alkuteoksen julkaisivat Förlaget, Helsinki, ja Raben & Sjögren, Tukholma 2024

Teksti © Maria Turtschaninoff, 2024
Kuvitus © Peter Bergting, 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-6336-6

Painettu EU:ssa

**MARIA TURTSCHANINOFF
KUVITTANUT PETER BERGTING**

Mantikora

**SUOMENTANUT
SIRKKA-LIISA SJÖBLOM**

**TAMMI
HELSINKI**

I

Tajuan heti, kun näen sen hymyilevän. Hampaaita on kerta kaikkiaan liikaa. Suupielet ulottuvat melkein korviin, ja hampaat välkkyvät terävinä ja valkoisina. Tuollainen määrä ei mahdu ihmisen suuhun. Vedän hitaasti henkeä. Pidän kasvot peruslukemilla. Se ei saa aavistaa, että tiedän.

”Toin sinulle lahjan”, se sanoo siloisesti ja hymyilee, jos mahdollista (eikä se ole mahdollista, ei mitenkään) entistä leveämmin. ”Ole hyvä.”

Se ojentaa vaaleanpunaiseen, keltapilkulliseen kiiltopaperiin käärityn paketin, joka on viekoittelevan kaunis. Katson muita vaivihkaa. Tyytyväisen näköisenä isä keinuttaa Jonasta polvellaan. Jonas imee peukaloa ja tuijottaa sitä – Ninaa – suurilla ruskeilla silmillään. Hänen otsalleen on valahtanut kihara, ja minun tekee mieli kumartua pyyhkäisemään se sivuun.

”Oi miten ihana! Kiitos!” sanon tyttömäisen heleällä äänellä. Otan paketin vastaan ja pitelen sitä hetken kuin olisin haltioissani.

”Olet tosi kiltti.”

Se näyttää kammottavan tyytyväiseltä.

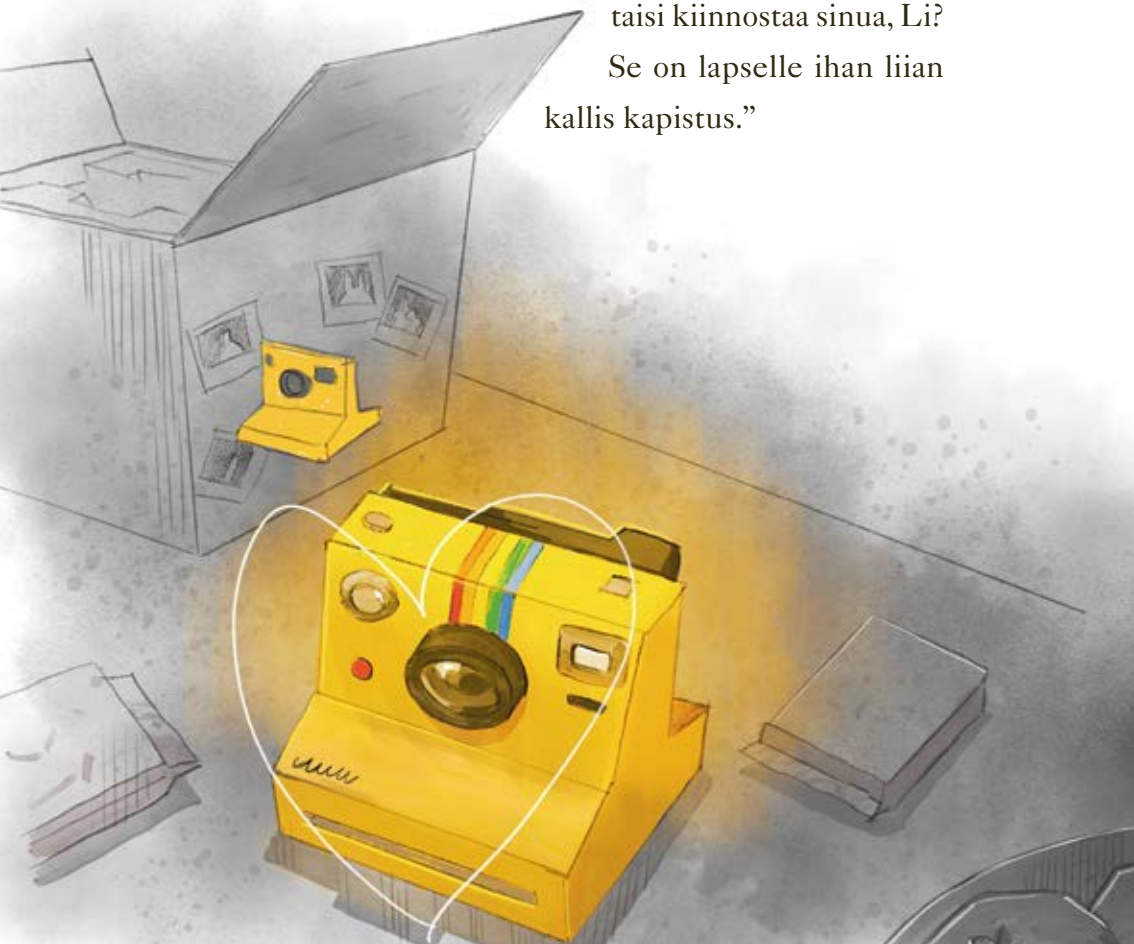
”Eipä kestä. Avaahan se nyt.”

Näprään teipit auki varovasti. Tämä voi olla ansa. Mutta ei kai sentään isän nähden. Vai?

Paperi putoaa lattialle, ja näen, mitä paketissa on. Pika-kamera. Olen toivonut sellaista tosi pitkään, mutta isä ei ole lämmennyt ajatukselle. ”Kuinkahan kauan se mah-

taisi kiinnostaa sinua, Li?

Se on lapselle ihan liian kallis kapistus.”

Kamera on kirkkaankeltainen ja oikeaa merkkiä, olen katsellut juuri tällaista netistä vähintään tuhat kertaa.

”Voi kiitos.” Tällä kertaa kuiskaankin kuulostaakseni liikuttuneelta.

”Isäsi kertoi, että olet toivonut juuri tuollaista.”

Kavaltaja. Nyökkään, ja se hymyilee taas. Nyt näkyy vielä enemmän hampaita.

Se istuu sohvalle isän viereen. Pitkät punaiset kynnet lepäävät kevyesti isän käsivarrella, lähellä Jonasta, joka kiemurtelee ja kiljahtaa. Jonas vaistoaa. Olen varma siitä. Miten on mahdollista, ettei isä huomaa?

”Saanko mennä huoneeseeni?”

Nina kääntyy isään päin ikään kuin isä saisi päättää. Mutta tiedän, ettei asia enää ole niin.

”Mene vain. Mutta ole varovainen sen kameran kanssa.”

Kipaisen tieheni, ja takaa kuuluu pedonnauria. ”Tyttöhän on ihan innoissaan.”

*”Et saa häntä koskaan”, minä kuiskaan.
”Siitä minä pidän huolen.”*

Mniin kuin mantikora. Ihmisen kasvot, leijonan ruumis, kynnet ja häntä. Kolme riviä hampaita. Syö ihmisiä. Li on sitä mieltä, että kuvaus vastaa selvästi isän uutta naisystävää. Hän hymyilee liikaa liian monilla hampaillaan ja tekee jatkuvasti ruokaa lihottaakseen perheen meheväksi. Rakastunut isä ei näe vaaran merkkejä, mutta pikkuveli Jonaksen takia Lin on toimittava. On vain yksi ongelma. Mantikoran kukistamiseksi tarvitaan yksisarvisen sarvi.

Finlandia Juniorilla palkitun Maria Turtschaninoffin ja ruotsalaisen kuvittajataituri Peter Bergtingin varhaisnuorten romaani on mielikuvitusta kutkuttavaa kauhua, jossa lukija yllättyy kerta toisensa jälkeen.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6336-6